

A HÉV-en

*Ma felszálltam a HÉV-re, s mikor
leültem, mind a tíz ujjam hegyén
apró kanóc furakodott elő a bőrömből.
Fájdalmas, bizsergető, égető
tünet. Kérdeztem a mellettem ülő,
olajos bőrű, Buddha-szerű férfitől,
mi ez. Elgyertyásodás. Bizonyos életkor
felett az ujj csak az áldozati láng
fenntartására való. Ha mindegyik
kibújt, gyújtsam csak meg őket sorban.
De miért most? Negyvenhét vagyok. Legalább
tízrel lenne osztható. Keresgéltem
a gyufát. Öngyújtó sehol. A kanócok
beakadtak a zsebek szövetebe. Zsebkosz
pergett a HÉV padlójára. De nem
tűzveszélyes? Fénylett a hájredői
között a zsír vagy az izzadtság. Most
mondjam meg, melyik tűz ne lenne
veszélyes. Gyújtsam csak. Menni fog.*

Templom

*Egy csapat kapucnis, esőkabátos gyereket
terelt két fókamozgású gondozónó
a folyópartra játszani. Félköríven
álltak fel, arccal a folyó felé,
csattogott szét az iszap a parton.
Aztán láttuk, hogy inkább imára
készülődtek, a nyikorgó, himbálódzó stégen
a motorcsónakolaj olyan foltokat hagyott,
mintha valaki a földrészeket akarta volna
ügyetlenül rákiccelni, az lett a
szószék, az egyik gondozónó már
nézett is vissza a part felé, mintha*

*a híveket szuggerálná. A félkör
első sora már térdelt, vonaglott az
iszap a lemenő nap fényében, remegett,
mint a beteljesületlen szerelem körül
vakító késleltetés. A második
sor gyengéden fogta az első vállát, mögéjük
bújtak, védő mozdulattal, de maguk is védelemre
szorulva, a hátsók pedig karba tett
kézzel alkottak füzérláncot mögöttük –
belső oszlopokat védő hátsó pilaszterív.
Egy szó sem hangzott el. A sok kapucnicsuklya
hátról már olyan volt, mint valami műtőasztal
fölé hajló orvoscsoport sziluettje. Oldalról
eléjük kerültünk. Egyik esőkabát
alatt sem volt ember.*